

anse det for særdeles heldigt, om man kunde enes om et andet Grundlag end det, Grundloven nu foreskriver: 1. Repræsentant for hver 16,000 Indbyggere. Men det er med Høje blevet fremhævet baade af det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojfen) og ogsaa i Dag fra anden Side, at Spørgsmaalet om en Grundlovsforandring synes straks at stånds ses derved, at der ikke er Enighed om, hvad en Grundlovsforandring skal gaa ud paa. Saa snart vi begynde at tale om en Grundlovsforandring, kan man høre de mest forskellige Opfattelser. Nogle sige: Selv med en Grundlovsforandring maa vi have 137 Kredse. Andre sige, at de ville have 132, et Tal, man kommer til ved at forlange, at Folketinget skal være dobbelt saa stort som Landstinget. Andre igen sige: Tallet skal være 120, og atter andre: Nej, det skal være 110, og endelig er der dem, der mene, at det ikke maa være større end nu, nemlig 102. Men foruden Uenigheden om Antallet kommer der desuden en endeløs Mængde af andre Spørgsmaal op. Der er Spørgsmaalet om hele Valgmaaden. Nogle ville have store Valgkredse og inden for dem Forholdstalsvalg. Andre kræve hemmelig Afstemning. Der er dem, der forlange Valgperioden forandret f. Eks. fra 3 til 5 Aar, og saa vil jeg slet ikke tale om alle de store politiske Konfliktspørgsmaal, der melde sig til Løsning, Spørgsmaal om Landstingets Sammensætning, om Rigsretten, om provisoriske Love, om Finanslovens Stilling, om Fællesafstemninger mellem Tingene, og jeg ved ikke hvad alt. Hvis der derved skal kunne være Tale om, i den her foreliggende Anledning, at slaa ind paa en Grundlovsforandring, saa maatte der i alt Fald være Enighed om, at man indskrænkede sig til det i strengeste Forstand nødvendige; man maatte nøjes med at skabe et nyt Grundlag for Ordningen af dette enkelte bestemte Anliggende, og man maatte da utvivlsomt holde sig til den Vej, som allerede historisk er anvist gennem det, som skete i 1866, da man forandrede Tallet fra 14,000 til 16,000. Hvis man da nu vil gaa op fra 16,000 til 20,000 — altsaa indskrænke sig til dette ene, at i Grundlovens § 32 forandres Tallet 16,000 til 20,000 — saa vil jeg ganske vist formene, at en saadan Grundlovsforandring kunde

være ønskelig. De Betæneligheder, som fra forskellige Sider kunne fremsættes herimod, tillægger jeg ikke stor Betydning. Jeg tror ogsaa, at hvis der virkelig her i Tinget var Enighed om det ønskelige heri, vilde det ikke falde vanskeligt at gennemføre det. Vi skulle jo alligevel til Foraaret have ny Folketingsvalg, og om vi saa ventede med Ordningen af Valgkredsene, indtil en saadan Grundlovsforandring var vedtagen, forekommer det mig, at det vilde være en saare ringe Ulempe i Sammenligning med nu at vedtage en Lov, som en meget stor Del af Tingets Medlemmer og af Befolkningen vilde finde utilfredsstillende. Jeg vil heller ikke undlade at tilføje, at jeg i rent politisk Henseende vilde anse en sliG Grundlovsændring for ønskelig fra Folketingets Standpunkt. Thi dette er jo ganske vist Meningen med en Grundlov, at den ikke skal forandres hver Dag, men det er paa den anden Side sikkert nok, at en Grundlov, som er en levende Lov, uundgaaelig fra Tid til anden trænger til at ændres. Det, der har Liv og Vækst, skifter stadig ny Slud og kan ikke forblive uforandret; den Omstændighed, at der siden 1866 aldeles ingen Forandring er foretaget i vor Forfatningslov, er just et Tegn paa, at Forfatningen har været død. Hvis det nu skulde lykkes atter at give vor Forfatning Liv, saa maa man være glad ved at se det første lille grønne Rodskud pippe frem; de store Tvistspørgsmaal kan man bagefter komme til at tage fat paa.

Nu siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling): Ja, men selv om vi vedtage en Grundlovsforandring, staar jo alligevel Spørgsmaalet om en ny Valgkredslov tilbage. Det er rigtigt nok; men hvis vi altsaa havde som Grundlag f. Eks. 1: 20,000, tror jeg, at Vanskelighederne ved at komme til en retfærdig Løsning paa Basis deraf paa ingen Maade vilde være saa store, som de ere under de nuværende Forhold. Det, som jeg lægger Hovedvægten paa, er en retfærdig Løsning, og derved forstaar jeg en Løsning, som saa vidt muligt respekterer den Grundsatning, at Vælgerne skulde have lige politisk Ret. Jeg vil gentage, hvad jeg før sagde, at under en Interesseskonflikt som den, der her i Virkeligheden foreligger, er det slet ikke til at undres over, at de, som ved den nuværende Ordning have